

Michal Fišer – Oponentura diplomního projektu Veroniky Žďárské v atelieru Kohout - Tichý na FA ČVUT v Praze. Květen 2022

Základním průvodním znakem diplomního projektu Veroniky Žďárské je systematickost, věcnost a celková přehlednost podání výstupu od prvotního zadání po výsledek. Těžištěm zadání je definování očekávané etapy územního rozvoje desetiletíové Přelouče v rozsahu plochy, charakteru území, typologie zástavby a veřejných prostorů v horizontu příštích několika desetiletí. Typ zadání průřezově obsahuje důležitá témata práce architekta pohybujícího se v měřítku města a jeho celkového obrazu. Nutno podotknout, že autorka zná město jako své boty. Vyrůstala zde a je dosud jejím domovem. Je to z práce znát možná spíše mezi řádky, možná právě díky celkové věcně utříděné skladbě, jednotlivým precizním formulacím, jasnému povědomí co je podstatné a co není, které ústí v rozhodnutí co prezentovat a co ne. Díky tomu působí práce plynule a logicky. Přes niternou zkušenost si autorka drží nadhled. Přestože se v jádru soustředí na vybraný segment jižního předpolí, činí tak na základě dobrého poznání problematiky celého perimetru města usazeného do polabské krajiny. Základní témata návrhu: struktura zástavby, veřejná prostranství, městská zeleň a rozhraní města a krajiny jsou tak správně prezentována v širším měřítku celého města. Do této čtveřice bych pro úplnost doplnil také strukturu dopravní sítě, byť do ní návrh zásadním způsobem nezasahuje. Nebylo by však od věci konfrontovat návrh s potenciální a stále rezervovanou trasou obchvatu silnice I/2, který je uveden v analýze a jako součást aktuálně platného územního plánu.

Navržená kompozice je pragmatická, přehledná, zároveň ne nudná a působí dojmem organického růstu. Autorka předkládá vizi plnohodnotného rozvoje města jako opak nahodilého kynutí sídelní kaše. Nová urbanistická struktura logicky váže na tu stávající. Velmi precizně jsou situovány nezastavitelné plochy parků tzv. Liniového, Sportovního a U Švarcavy, které prozíravě propojují vnitřní město s jeho jižním okrajem, zároveň vytváří typologické předěly a zároveň připravují situace pro umístění významných objektů vybavenosti, konkrétně základní a mateřskou školu nebo obecní sportovně – kulturní centrum. Navržený typologický mix celkem 13 základních stavebních typů vytváří přirozenou proměnlivost území a specifické charaktery. Stejně tak autorka definuje typologii ulic jako základní jednotky veřejného prostoru. Ve vazbě na dopravní a kompoziční význam vytváří dobře uspořádanou hierarchickou škálu.

Použití té které stavební typologie reaguje na existující kontext či předjímá ten budoucí. K tomu si dovoluji úvahu, zda-li je dostatečně vytěžen potenciál rozhraní zástavby a tzv. Sportovního parku. Jižně exponovaná fronta (fakticky celého města) směrem k parku je (s výjimkou čtvrti zvané „vesnice“ v západní části) lemována v celé délce dopravní komunikací, což oslabuje sílu této exkluzivní pozice. Přitom autorka na jiném místě nabízí příhodné řešení (typologie T3), kdy je parcela dopravně připojena z vnitrobloku. Forma tzv. Sportovního parku je v diplomní práci vyjádřena pouze náznakově, doplněna formou referencí a krátkých textových poznámek.

Diplomantka předkládá rozvojový masterplan pro více, než 5 tisíc obyvatel, což odpovídá polovině počtu obyvatel současné Přelouče. V této souvislosti postrádám alespoň náznak etapizace, neboť i při relativně vitálním přírůstku (cca 200 obyv./rok) lze očekávat rozvoj po dílčích celcích do období min 30 let.

Diplomní projekt Veroniky Žďárské považuji za nadmíru kvalitní práci a zcela jednoznačný podklad pro rozvíření diskuse nad budoucností Přelouče. Navrhuji hodnocení A. Děkuji a upřímně gratuluji.

Michal Fišer
V Praze 6.6. 2022

